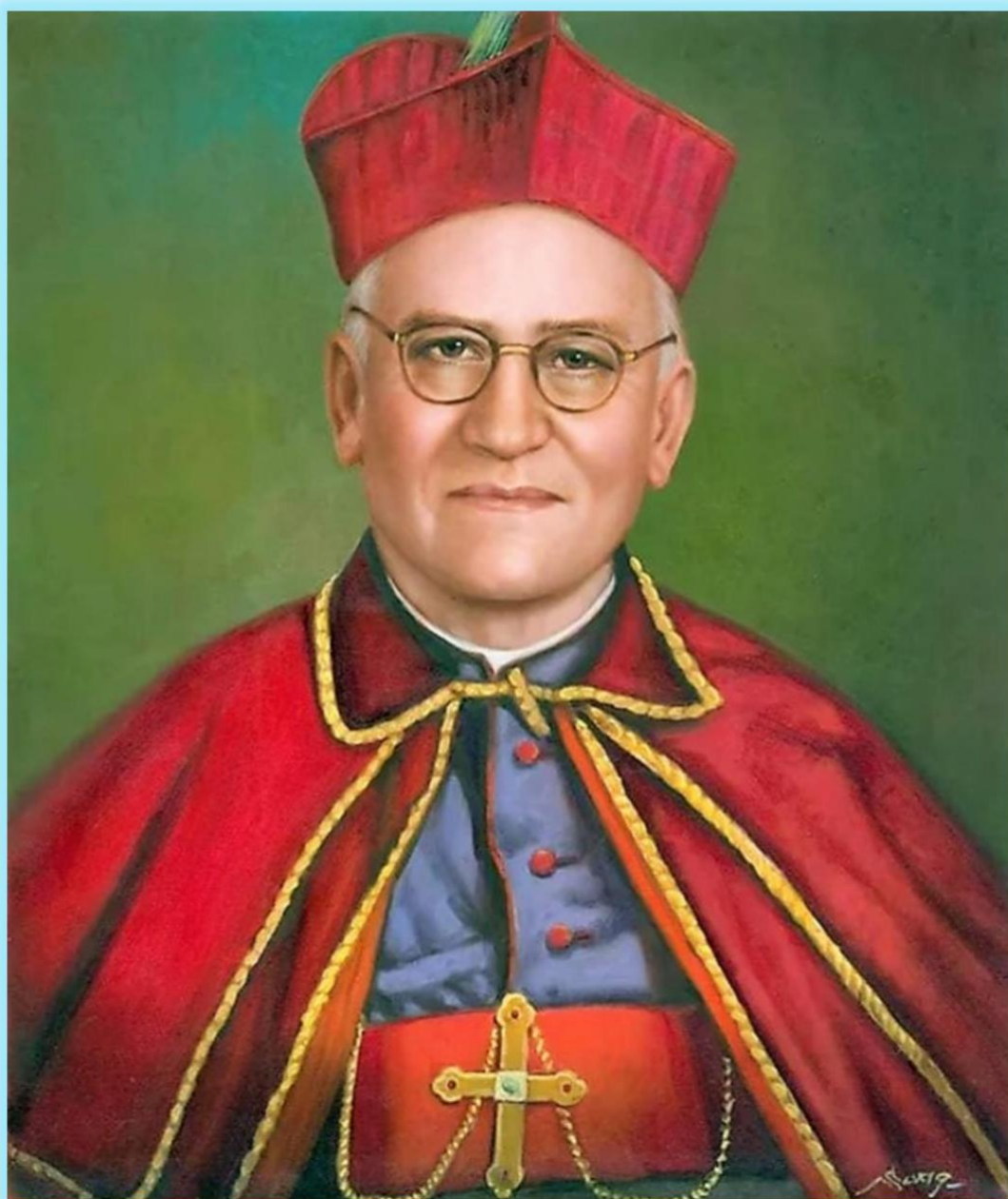

HISTORIA BISKUPA CARLOSA DUARTE COSTA

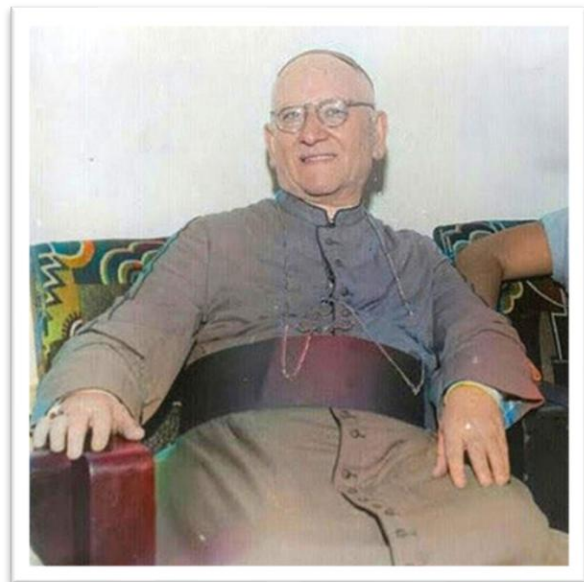
Opracowanie: Bp Juan Carlos Ortiz Vásquez, CMST

Narodowy Apostolski Kościół Katolicki

BIOGRAFIA:

Carlos Duarte Costa przyszedł na świat w 1888 roku, a jego życie zakończyło się w 1961 roku w wieku siedemdziesięciu trzech (73) lat. Na końcu swojej drogi mógł podzielić się doświadczeniami, które były pełne zmagania, jak i licznych sukcesów. Początek tej historii sięga czasów, gdy Rio de Janeiro było stolicą Republiki Federacyjnej Brazylii. To tam zrodziły się korzenie wielkiego drzewa, którego główny pień stanowił Narodowy Kościół Katolicki Apostolski w Brazylii. Była to jego duchowa misja o bezprecedensowej wielkości, którą założył z inspiracją i pomocą Ducha Świętego.

Aby dokładnie zrozumieć życie i dziedzictwo Carlosa, istotne jest poznanie jego duchowych i duszpasterskich ideałów, które miały być realizowane przez wszystkich, którzy uznawali się za jego duchowych potomków w istniejących w Ameryce Łacińskiej oraz na całym świecie Kościołach narodowych. Przyjrzyjmy się niektórym kluczowym aspektom jego życia.

Dzieciństwo i wczesne lata.

Carlos urodził się w 1888 roku w Brazylii, która znajdowała się w okresie wewnętrznych zawirowań, charakteryzujących się dążeniami separatystycznymi i abolicjonistycznymi. Rząd cesarski czuł się zagrożony przez nieustanne protesty obywateli, którzy pragnęli uzyskać niezależność dla Brazylii. Polityczne niepokoje były na porządku dziennym. Niemniej jednak w domu João da Mata Francisco Costa i doña María Carlota Duarte Silva panowała radość, gdyż 21 lipca ich dom wypełnił się szczęściem z powodu narodzin syna, którego nazwali Carlos. Ta rodzina, pełna bojaźni Bożej i miłości do Boga, znana w okolicy ze swoich cnót i chrześcijańskiej moralności, już od wczesnych lat przekazała swojemu synowi wiarę, która miała pomóc mu w przyszłości w pisaniu wielkiej historii katolickiej obecności w Brazylii.

Carlos urodził się w trudnym okresie politycznym i administracyjnym w kraju. Rok po jego narodzinach, 15 listopada 1889 roku, Brazylię ogłoszono republiką. W tym czasie Rui Barbosa, znany jako "orzeł z Hagi", objął stanowisko wiceprzewodniczącego rządu tymczasowego, a później został ministrem finansów.

3 września tego samego roku, w ramionach swoich rodziców chrzestnych, kanonika Eduardo Duarte Silva i Carlota Goulart, w otoczeniu najbliższych, Carlos przyjął sakrament chrztu z rąk Reverendissimo Ojca Francisco Goulart w głównym kościele św. Antoniego od Ubogich w centrum Rio de Janeiro. Następnie, w obecności chrzestnego, otrzymał sakrament bierzmowania, namaszczony świętym krzyżem z rąk błogosławionego Dom João Eberard w katedrze diecezjalnej.

Carlos dorastał w atmosferze miłości od rodziców i rodzeństwa, uczęszczając od najmłodszych lat do szkół w swoim mieście. Już w szkole wyróżniał się swoją żywotnością i przenikliwością, a także delikatnym i sprawiedliwym podejściem do rówieśników oraz nauczycieli. Zawsze był bystry, przyjazny i chętny do pomocy innym.

Bardzo wcześnie zaczął uczestniczyć w lekcjach katechizmu, gdzie dzięki troskliwym instrukcjom swoich nauczycieli odkrył głęboką miłość do Boga, Kościoła, aniołów i życia duchowego. Tak rozpoczęła się jego formacja przygotowująca go do apostołskiej misji, do której był przeznaczony od narodzin.

24 lipca 1897 roku o godzinie 10:00, w trakcie uroczystej Mszy poświęconej Sercu Jezusa, Carlos przyjął sakrament Eucharystii z rąk księdza w tym samym kościele, gdzie został ochrzczony. Obok niego było prawie sto osób, w tym koledzy i przyjaciele, którzy również po raz pierwszy przyjęli Jezusa Eucharystycznego.

Carlos zawsze wyróżniał się wśród rówieśników, zarówno w szkole, jak i na lekcjach katechizmu, dzięki swojej ogromnej chęci poznawania nadprzyrodzonych prawd. Jego nauczyciele byli zaskoczeni jego ciekawością i dostrzegali w nim duży potencjał na przyszłość.

Po przyjęciu Pierwszej Komunii młody Carlos był gotowy na nowe życie duchowe z Chrystusem. Wyróżniał się w nauce, uzyskując zawsze najlepsze oceny. W tym czasie jego postawa i wyniki akademickie przykuły uwagę jego wujka, don Eduardo Duarte Silva, który był jednocześnie jego ojcem chrzestnym, a także biskupem diecezjalnym w Uberaba (Minas Gerais). Odkrył on w swoim siostrzeńcu ogromny potencjał, który mógł zapewnić mu znaczącą przyszłość duchową.

Czas seminarium

W 1897 roku, mając zaledwie dziewięć lat, Carlos rozpoczął ważną podróż do Rzymu w towarzystwie swojego wujka Dom Eduardo, aby studiować w kolegium Pio-Latinoamericano. Dzięki wyjątkowym wynikom w nauce oraz osobistej rekomendacji swojego wujka, został natychmiast przyjęty do tego renomowanego instytutu edukacji religijnej, gdzie uczył się do niższego seminarium.

Podczas swojego pobytu w wiecznym mieście nauczył się języka włoskiego i poznał Eugenio Pacellego, który później został papieżem Piusem XII. W trakcie studiów w niższym seminarium wyróżniał się zdolnością rozumienia głównych problemów, które dręczyły świat tamtej epoki, co miało znaczący wpływ na jego późniejsze życie. W Rzymie miał okazję dokładnie poznać "wieczne miasto" wraz z jego bogactwami i skarbami. Dzięki swojemu dobremu zachowaniu i znakomitym wynikom w nauce nie zawiódł nikogo, kto w niego wierzył i inwestował w jego powołanie. Modlitwy jego ukochanej matki, które wznosiła do Boga w odległej ojczyźnie brazylijskiej, przyniosły owoce.

W wieku siedemnastu lat, biegle władając językiem włoskim i po zapoznaniu się z wielkim Dante Alighierim, seminarzysta Carlos Duarte Costa wrócił do Brazylii w 1905 roku, aby rozpocząć studia w seminarium wyższym z u Augustianów w Uberaba, w siedzibie biskupiej jego wujka Dom Eduardo, który był jego mentorem.

Jego ojczyzna, Brazylia, nie była już tą samą, którą znał gdy opuszczał Europę. Prezydentem był teraz Afonso Pena, a już zapowiadała się wielka konferencja narodowa, która miała odbyć się w lipcu 1907 roku.

Rui Barbosa miał duży wpływ na Carlosa Duarte Costa, szczególnie w zakresie umiejętności oratorskich i kształtowania jego zachowań. W tym czasie rodzina Duarte Costa zdecydowała się pokryć koszty edukacji Carlosa, ponieważ uważała go za bardzo uzdolnionego ucznia. Pieniądze przeznaczone na jego naukę traktowano jako część dziedzictwa, które należało do Carlosa. Jego rodzina, a zwłaszcza matka, postrzegала kapłaństwo syna jako prawdziwy dar od Boga, a inwestycja w jego edukację była źródłem dumy dla całej rodziny.

Z takim niesamowitym wsparciem od swoich rodziców, rozpoczął pierwsze kroki w swoich studiach filozoficznych i teologicznych w seminarium wyższym. Postępy jakie osiągał, były zauważalne, ponieważ był kierowany przez wybitnych nauczycieli (Augustianów), którzy kształcili go do roku 1910. Oprócz normalnych kursów w seminarium, poświęcał czas na naukę kilku języków, w tym łaciny, greki, francuskiego, hebrajskiego i angielskiego. Jak zawsze, seminarzysta Carlos wyróżniał się swoimi wynikami akademickimi, co sprawiło, że nauczyciele traktowali go z szacunkiem, na który zasługiwał.

Biskup nadał Carlosowi tonsurę, ponieważ był jeszcze uczniem seminarium. Wkrótce potem otrzymał niższe święcenia, takie jak subdiakoniat i diakonat. Starannie się do tego przygotował, przestrzegając wszystkich wymogów i formalności obowiązujących w tamtych czasach. Uczestniczył nawet w rekolekcjach przed święceniami, które prowadził jego przełożony. W tym ważnym momencie swojego życia czuł lęk przed niegodnością w roli członka plemienia Lewiego. Rytuał prostracji, podczas którego leżał twarzą do ziemi, przeżył z głęboką pokorą, co zauważyli jego koledzy i przełożeni w seminarium. W czasie prostracji, podczas litanii, złożył cichą modlitwę do Boga, powtarzając: "Panie, spraw, bym był Twoim narzędziem, naucz mnie swojej prawdy". Możemy stwierdzić, że wszystkie inwestycje i wysiłki, które jego rodzina i formatorzy włożyli w przygotowanie Carlosa do życia kapłańskiego, były tego warte. Już wtedy młody duchowny wykazywał dumę i dążenie do poszukiwania boskiej prawdy, wyróżniając się wśród innych nieustannym dążeniem do doskonałości.

Po zakończeniu studiów w seminarium, Carlos otrzymał wyróżnienie z teologii i filozofii, a data jego święceń kapłańskich została ustalona na Niedzielę 1 kwietnia 1911 roku – dzień, który sam poświęcił Najświętszej Maryi Pannie, którą uznał za swoją wieczną patronkę aż do swojej śmierci, oddając jej szczególną cześć.

Prezbiterat

Katedra w Uberaba była przystrojona w święto, aby przyjąć młodego diakona, który tak się wyróżniał i w szczególny sposób uwznioślał episkopat Dom Eduardo. W uroczystej Mszy świętej, Dom Eduardo wyniósł młodego diakona Carlosa Duarte Costa do primicji ołtarza, obdarzając go cennym darem katolickiego i apostolskiego kapłaństwa.

Neoprezbiter Carlos odprawił swoją pierwszą uroczystą Mszę świętą 4 maja 1911 roku.

Po tym, jak stał się kapłanem Chrystusa, w latach 1911-1912 pracował z wujkiem Dom Eduardo w Uberaba jako jego osobisty sekretarz.

Carlos został wyświęcony na kapłana w wieku 23 lat, co otworzyło przed nim nowe możliwości. Jedną z nich był powrót do Rzymu, aby studiować teologię na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim. To zaproszenie było wynikiem jego bystrości intelektualnej, która towarzyszyła mu od najmłodszych lat. Po przyjeździe do Rzymu Carlos poświęcił swój czas i energię na naukę, aby poznać wszystkie aspekty teologii. Doskonalił swoje umiejętności oratorskie oraz badał archeologię chrześcijańską i naukę o człowieku. Miał także bliski kontakt z naukami ekonomicznymi i prawem kanonicznym, co sprawiło, że stał się jednym z najbardziej wykształconych i uczonych kapłanów w swoim czasie.

Jego powrót do Brazylii po roku był bardzo oczekiwany, a w kurii diecezjalnej w Rio de Janeiro przygotowano dla niego specjalne miejsce. Carlos spędzał czas, wykonując zarówno zadania biurokratyczne, jak i duchowe obowiązki, które były narzucone przez harmonogram kurii. Dzięki temu mógł w pełni zaangażować się w życie diecezji i służyć społeczności.

Ponadto pełnił funkcję wikariusza proboszcza w parafii Santa Rita, gdzie pozostał do 3 września 1913 roku, kiedy to został przeniesiony do parafii Gloria.

5 lutego 1914 roku został mianowany wikariuszem proboszcza katedry w Rio, a następnie proboszczem Kościoła Światła, gdzie pozostał do 1916 roku.

Ojciec Carlos z pasją i oddaniem kontynuował swoją misję kapłańską. W każdej swojej pracy wkładał ogromne zaangażowanie, co było widoczne w jego codziennym działaniu. Dzięki temu zyskał uznanie wśród społeczności, a także otrzymał honorowy tytuł Monseñora, stając się Prelatem Honorowym.

Monseñor Carlos Duarte Costa kontynuował rozwijanie swojej mądrości i inteligencji. Jego duchowość oraz gesty dobroci i pokory, typowe dla świętych, stawały się coraz bardziej zauważalne. Zyskiwał coraz większy szacunek u swojego biskupa diecezjalnego oraz wśród rówieśników, którzy widzieli w nim wzór do naśladowania. Wkrótce awansowano go na Protonotariusza Apostolskiego. Jego cnoty i umiejętności jeszcze bardziej się rozwijały, co sprawiło, że miał mniej czasu dla siebie, ale wykorzystywał go na służbę Bogu i Kościołowi.

Monseñor Carlos zwrócił uwagę kardynała Joaquína Arcoverde, znakomitego biskupa Rio de Janeiro, który dostrzegł w nim wielką nadzieję dla swojej diecezji.

Kardynał, znając swoją zdolność do oceny duchowości oraz serc wiernych i kapłanów, pragnął mieć przy sobie tego obiecującego duchownego. Dlatego mianował go sekretarzem generalnym archidiecezji Rio de Janeiro. To powołanie było wyrazem ogromnego zaufania kardynała, które wynikało nie tylko z umiejętności Monseñora Carlosa, ale także z mistycznej wizji, w której widział w nim przyszłość, o której wszyscy będą słyszeć.

W roku 1920 Monseñor Carlos został kanonikiem Kapituły Metropolitalnej w Rio de Janeiro. Po owocnym okresie pracy duszpasterskiej kardynał Arcoverde musiał poddać się skomplikowanej, ale udanej operacji w Europie. W jego nieobecności Monseñor Carlos przejął administracyjne obowiązki archidiecezji, doskonale realizując swoje zadania, aby nie martwić kardynała w czasie jego rekonwalescencji, którego darzył głębokim szacunkiem i podziwem.

Gdy kardynał Arcoverde w pełni wyzdrowiał i wrócił do Brazylii, odkrył, że kuria archidiecezjalna była całkowicie uporządkowana i zorganizowana. Wyraził swoją wdzięczność Monseñorowi Carlosowi Duarte Costa za jego znaczące osiągnięcia na rzecz archidiecezji, a w nagrodę mianował go wikariuszem generalnym archidiecezji Rio de Janeiro, jednej z najważniejszych diecezji w Brazylii.

W tym samym czasie, w 1923 roku, z powodu śmierci pierwszego biskupa Botucatu, bp Lucio, to stanowisko pozostało vacante.

Calos Duarte Costa biskupem Botucatu

4 lipca 1924 roku papież Pius XI podjął kilka decyzji dotyczących Brazylii, mianując następcę bp Eduardo w Uberaba, w osobie bp Antonio de Almeida Lustosa, S.D.B.; pierwszego biskupa Sorocaby, Mons. José Carlos de Aguirre oraz pierwszego biskupa Juiz de Fora, bp Justino José de Sant'Ana, a także biskupa współpracującego z Campanha, Don Inocencio Engelke, O.F.M. Dodatkowo podjął dwie bardzo ważne decyzje dotyczące diecezji Botucatu. Po pierwsze, podzielił tę rozległą diecezję, tworząc jurysdykcję Sorocaby, a następnie wybrał Monseñora Carlos Duarte Costa na drugiego biskupa diecezjalnego Botucatu, który w wieku zaledwie 36 lat stał się najmłodszym biskupem spośród tych nominacji.

Bp Carlos Duarte Costa przybył do starej katedry metropolitalnej w Rio de Janeiro 8 grudnia 1924 roku, aby zostać konsekrowanym biskupem. Uroczystość została przewodzona przez arcybiskupa Sebastião Leme, który nałożył na niego ręce i modlił się w czasie ceremonii. Współkonsekratorami byli Alberto José Gonçalves, biskup Ribeirão Preto, oraz Benedito de Paula, biskup diecezjalny Espírito Santo.

SAKRA BISKUPIA CARLOSA DUARTE COSTA

Drugi biskup Botucatu, Carlos Duarte Costa, objął swoją diecezję 2 lutego 1925 roku. Jego mottem biskupim było: "Dominus Illuminatio Mea", co oznacza "Pan jest moją światłością".

Dzięki zdobytemu doświadczeniu administracyjnemu w archidiecezji Rio de Janeiro, założył gazetę "El Apóstol", aby wierni mogli być ewangelizowani i śledzić życie duchowe diecezji.

Zbudował również sierociniec dla dziewcząt "Amando de Barros", spełniając w ten sposób wolę znanego mu pułkownika.

Wielką aspiracją pp Carlosa było zbudowanie nowej, majestatycznej katedry, ponieważ stara katedra w Botucatu, zbudowana w 1888 roku, była w złym stanie. 8 grudnia 1927 roku, dwa lata po przybyciu do Botucatu, wmurował kamień węgielny pod nową katedrę św. Anny. Dodatkowo, 7 czerwca 1928 roku, założył Zgromadzenie Misionerek św. Tereski od Dzieciątka Jezus w tym mieście.

W 1934 roku, w związku z przeniesieniem szkoły średniej i wyższej do budynku seminarium, bp Carlos postanowił zbudować nowy Pałac Biskupi. Dzięki temu seminarium mogło zostać przeniesione do nowego obiektu i kontynuować swoją działalność. Po opracowaniu planów architektonicznych, 2 lutego 1932 roku wmurował pierwszy kamień nowego pałacu. Cały projekt został szybko zrealizowany, a już w 1934 roku bp Carlos zamieszkał w nowo wybudowanym Pałacu Biskupim.

W latach 30. bp Carlos był jednym z głównych organizatorów Ligi Katolickiej Wyborczej, która miała na celu promowanie katolickiego głosu wśród polityków wyznających tę samą wiarę. Pragnął w ten sposób zachować zasady chrześcijańskie w prawodawstwie kraju oraz w działaniach politycznych narodu. Przykładem jego dążeń było wprowadzenie normy prawnej dotyczącej rozvodu. Choć hierarchia Kościoła katolickiego odrzucała ten pomysł, to jednak znajdował on poparcie w pismach biblijnych.

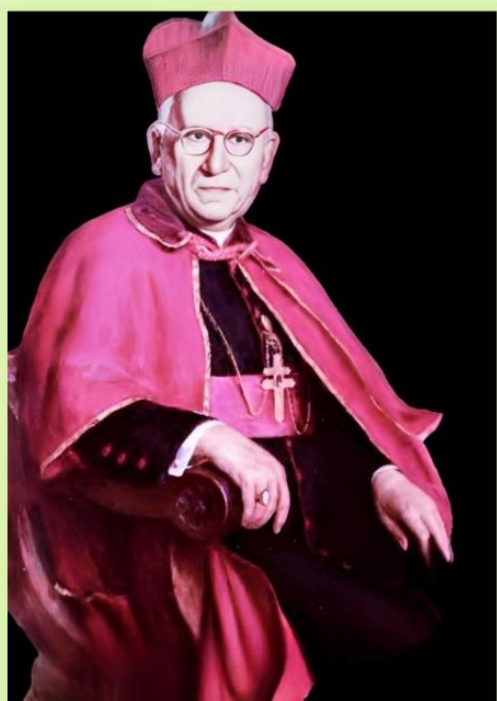
Carlos Duarte Costa jako młody biskup

W 1932 roku, w związku z Rewolucją Konstytucyjną w Brazylii, biskup Carlos założył "Batalion Myśliwych Diecezjalnych", znany również jako "Batalion Biskupa". Jego celem było wsparcie wojsk konstytucyjnych w walce. Decyzja ta wywołała szerokie reperkusje w kraju. Niektórzy go popierali, dostrzegając w nim lidera z Rio de Janeiro, który z dumą podniósł flagę z São Paulo i zainspirował wielu rodaków do przyłączenia się do jego sprawy. Z drugiej strony, byli również krytycy, którzy potępiali jego działania z zazdrości o jego popularność. Atakowali go bez litości, ponieważ był osobą, która dążyła do uwolnienia narodu brazylijskiego, niczym prawdziwy Mojżesz, wykorzystując wszelkie dostępne środki.

Początek prześladowań

Od 18 kwietnia 1930 roku, po śmierci kardynała Arcoverde, który był przyjacielem i dobroczyńcą biskupa Carlosa, biskup Carlos zaczął doświadczać zawiści i prześladowań ze strony niektórych swoich kolegów z biskupstwa brazylijskiego.

Interesujące jest to, że ta zawiść i zaciekle prześladowania, które pochodziły również od innych członków kleru, nie przeszkodziły planom bp Carlosa. W połowie września 1932 roku zrealizował swoje zadanie zorganizowania wojsk, które udały się pociągiem do São Paulo, oraz zaangażował się w ważną walkę konstytucyjną w obronie potrzebujących robotników.

Z powodu projektów budowlanych, które biskup Carlos realizował w swojej diecezji, takich jak budowa nowej katedry, sierocińca i szkoły, zaczął sprzedawać niektóre dobra diecezjalne, aby spłacić zadłużenie. Zaciągnął je w celu wsparcia i pomocy biednym oraz głodnym w tamtym czasie. Efekty jego skutecznej administracji są nadal widoczne w mieście Botucatu, co stanowi dowód jego umiejętności zarządzania i wizjonerskiego podejścia. 15 sierpnia 1934 roku w Aparecida del Agua de la Rosa de San Manuel wyświęcił na kapłana ojca José Melhado Campos, który był przyszłym biskupem Sorocaby i jedynym kapłanem z kleru Botucatu, który dotychczas osiągnął episkopat.

Postawa Świętego biskupa, pełnego dobroci i miłości, nie spodobała się rzymskiemu dworowi ani papieżowi Piusowi XI. W rezultacie papież postanowił usunąć Biskupa Carlosa z kierowania diecezją Botucatu, zmuszając go do złożenia rezygnacji.

Rezygnacja biskupa Carlosa miała miejsce 22 września 1937 roku. Tego samego dnia, w dniu rezygnacji, bp Duarte Costa został mianowany biskupem tytularnym Maura w Mauretanii.

Jego smutne odejście z diecezji miało miejsce 15 października 1937 roku, to jest zaledwie 23 dni po tym, jak Watykan zmusił go do rezygnacji z jego siedziby biskupiej.

Biskup Carlos udał się do miasta Rio de Janeiro, gdzie kontynuował swoją walkę przeciwko reżimowi prezydenta swojego kraju, Getúlio Vargasa, oraz przeciwko silnemu sojuszowi, który istniał między Watykanem a totalitarnymi reżimami tamtych czasów.

W 1940 roku, mimo że nie był już biskupem żadnej realnej diecezji, a jedynie biskupem fikcyjnej diecezji w jakimś miejscu w Afryce zwanej Maura, nadal cieszył się dużym prestiżem jako dobry biskup. W tamtych dniach został zaproszony na współkonsekrację bp Eliseo María Corolli.

Ta konsekracja miała miejsce i była przeprowadzona przez nuncjusza apostolskiego Watykanu w Brazylii, Mons. Aloísio Masella, który miał jako drugiego współkonsekratora biskupa pomocniczego Campinas, bp Joaquim Mamede da Silva Leite.

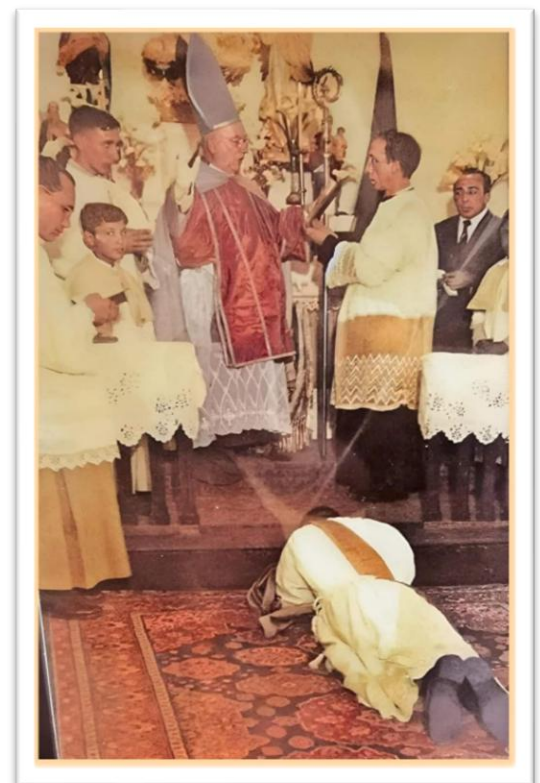
Po tym, jak został usunięty z diecezji, bp Carlos znalazł w Rio de Janeiro swojego duchowego ojca, kardynała Leme, który go chronił i przyznał mu wszystkie niezbędne kompetencje do kontynuowania swojej misji biskupiej bez problemów.

Niemniej jednak 17 października 1942 roku zmarł kardynał Leme, co oznaczało dla biskupa Carlosa powrót do konfrontacji z potężnym wrogiem. Jego następcą został biskup Jaime de Barros Câmara, który objął to stanowisko w Rio de Janeiro 15 września 1943 roku i kilka lat później również został kardynałem. W ten sposób rozpoczęło się nowe prześladowanie biskupa Carlosa, a tym razem na czoło wysunął się nieustępliwy przeciwnik, który dążył do jego zniszczenia.

W 1944 roku sytuacja osiągnęła punkt krytyczny, gdy biskup Carlos został aresztowany. Międzynarodowa presja, wywierana przez prezydenta Stanów Zjednoczonych Franklina Delano Roosevelta oraz premiera Wielkiej Brytanii Winstona Churchilla, zmusiła rząd federalny Brazylii do uwolnienia go.

W 1944 roku biskup Carlos napisał wstęp do książki "Sowiecka Władza" autorstwa Hewletta Johnsona, dziekana Canterbury. Ten krok wywołał pozytywną reakcję w całym kraju, ponieważ wiele osób zaczęło się zastanawiać: "Jak katolicki biskup mógł bronić anglikańskiego?".

Reverend Hewlett Johnson był anglikaninem (1874-1966), dziekanem Manchesteru, a później dziekanem Canterbury, zdobył przydomek "Czerwony dziekan Canterbury" za popieranie reżimu sowieckiego.

6 czerwca 1944 roku biskup Carlos został aresztowany w swojej rezydencji pod zarzutem bycia komunistą. Spędził w więzieniu trzy miesiące, aż do 6 września 1944 roku, kiedy to został uwolniony na prośbę Brazylijskiego Stowarzyszenia Prasy oraz Narodów Zjednoczonych. Obie instytucje interweniowały w rządzie brazylijskim, wykorzystując swoje ambasady, aby doprowadzić do jego zwolnienia.

10 lipca 1944 roku biskup Carlos otrzymał surowy zakaz głoszenia Ewangelii Chrystusa oraz słuchania spowiedzi wiernych. Decyzję tę podjął Trybunał Eklezjastyczny w odpowiedzi na wcześniejsze oświadczenia biskupa.

Mimo licznych ostrzeżeń kierowanych do bp Carlosa przez Apostolską Stolicę Rzymską w związku z jego sytuacją, biskup nie ustępował. Im więcej otrzymywał ostrzeżeń, tym bardziej bronił wiary chrześcijańskiej, praw pracowników oraz ojczyzny, stawiając czoła faszystom i nazistom obecnym w Kościele oraz jego hierarchii.

W 1945 roku bp Duarte Costa ujawnił istnienie Operacji Odessa, twierdząc, że była to akcja zorganizowana we współpracy z Watykanem, mająca na celu umożliwienie ucieczki nazistowskim oficerom.

Ekskomunika i fundamenty prawne

Gdy możliwości uległości, jakich oczekiwano od bp Carlosa, zaczęły się wyczerpywać, watykańska administracja działała przeciwko niemu w sposób definitywny, ogłaszając ekskomunikę jego ekskomunikę.

DESEMBARCARA' NO RIO NO DIA 19 DO CORRENTE O PRIMEIRO ESCALÃO DA FEB

TODAS AS BASES AEREAS E NAVAIS DEVOLVIDAS AO BRASIL

EXCOMUNGADO O BISPO DE MAURA!

A Santa Sé declara que D. Carlos Duarte da Costa "incorreu nas censuras canônicas, não conservando mais o título episcopal"

D. Jaime de Barros Camara, arcebispo do Rio de Janeiro, autorizado pelo Vaticano, leva o fato ao conhecimento do Clero e dos fiéis do seu Arcebispado — O celibato eclesiástico, a questão do divórcio e a "Igreja cristã nacional" — Integra do ofício do Nuncio Apostólico, D. Aloisi Masella — Fala a O GLOBO o prelado punido

A FEB JA' A CAMINHO DO BRASIL

Relação das unidades que partirão hoje, de Nápoles — Chegou ao Rio no dia 11 os generais Mark Clark e Mantonas de Mores — O bravo comandante do 5.º Exército hospedou-se na residência do diretor d'O GLOBO — Ficou no Forte Duque de Caxias o destacamento norte-americano

ANO XL — N. 1279 Rio — Sexta-feira, 6 de julho de 1948

O GLOBO

FUNDAÇÃO DE BENEVO MARIANO

ROBERTO MARIANO ROBERTO MARIANO ROBERTO MARIANO

ATE' DOMINGO NÃO HAVERÁ mais unidades norte-americanas em nosso país

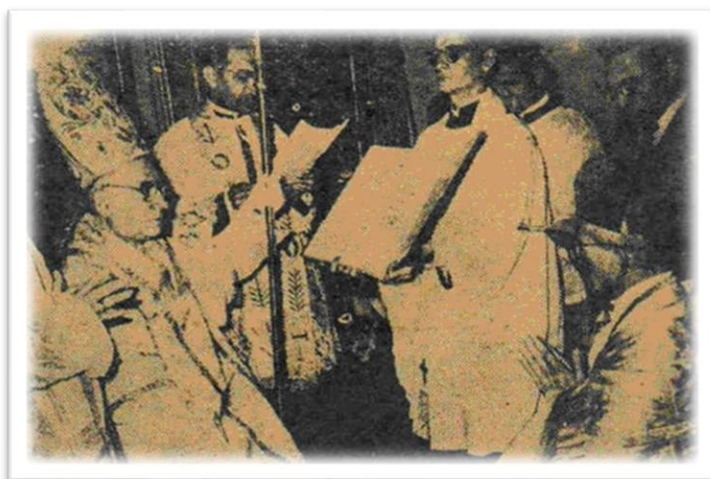
Fin da guerra com o Japão, em 1946, mesmo que seja necessário despejar as ilhas nipônicas — Por enquanto, não é necessário a saída de tropas, navios e aviões brasileiros — Truman com os mesmos propósitos de Roosevelt em relação a nós — As palpáveis declarações de almirante Ingham

Gdy informacja o jego ekskomunice dotarła do mediów, biskup Carlos podjął zdecydowaną decyzję o założeniu Narodowego Kościoła Katolickiego Apostolskiego w Brazylii, co miało miejsce 6 lipca 1945 roku. Zaledwie 12 dni później zorganizował wyświęcenie reverenda Salomão Barbosa Ferráza, który był ministrem i pastorem prezbiteriańskim, pragnącym przejść na katolicką wiarę. W rezultacie, 15 sierpnia 1945 roku, ksiądz Salomão został konsekrowany na biskupa dla São Paulo.

Konsekracja Mons. Salomão Barbosa Ferráz.

Trzy dni później, 18 sierpnia 1945 roku, biskup Duarte Costa opublikował swoje znane pismo zatytułowane "Manifest do Narodu". W tym dokumencie krytykował Kościół Rzymski, podkreślając, że zasady ewangeliczne powinny stać w centrum Narodowego Kościoła Katolickiego Apostolskiego w Brazylii.

2 lutego 1946 roku dokonuje ceremonii konsekracji biskupiej Jorge Alves de Sousa.

Mimo że biskup Carlos został już usunięty z aktywnej roli w Kościele Rzymskim i nie pełnił w nim żadnych funkcji, 24 lipca 1946 roku został ponownie "ekskomunikowany vitando". Oznacza to, że stał się osobą, której każdy katolik rzymski powinien unikać.

Biskup Carlos z radością przyjął wiadomość o swojej drugiej ekskomunice, ponieważ pragnął, aby jego przeszłość była zapomniana. Chciał zrezygnować z jakiegokolwiek przynależności do Kościoła, który w znacznym stopniu przyczynił się do historii wyzysku czarnoskórych i robotników w Brazylii.

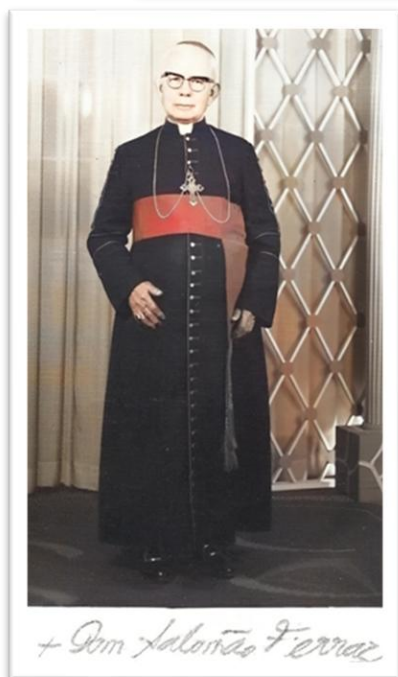
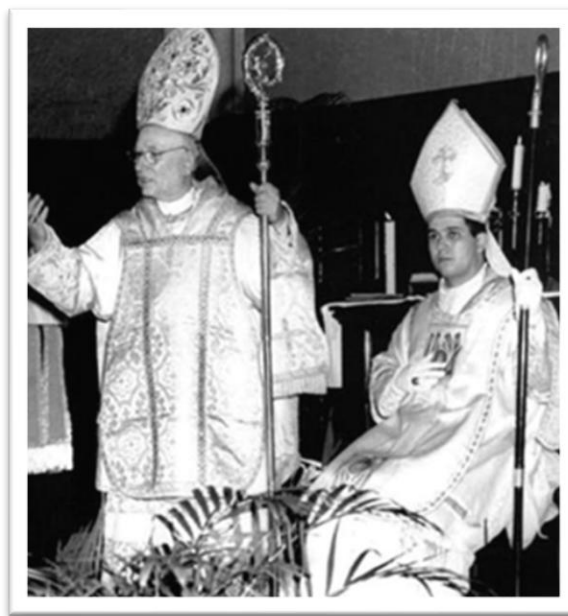
Mons. Antídio José Vargas, rzymski kapłan diecezji Lages w stanie Santa Catarina, pragnął dołączyć do Biskupa Carlosa i wspólnie działać na rzecz ewangelii, szczególnie w celu pomocy najbardziej potrzebującym. To właśnie Antídio był odpowiedzialny za budowę pierwszej świątyni dla ICAB. 8 grudnia 1946 roku został konsekrowany na biskupa przez bp Carlosa Duarte Costa w Rio de Janeiro.

W Wenezueli żył młody kapłan o imieniu Luis Fernando Castillo Méndez, który został zawieszony w posłudze kapłańskiej w Kościele rzymskim. Wraz z kolegą, ojcem Verde, dowiedział się o nowym ruchu kościelnym w Brazylii, założonym przez bp Carlosa. Obaj kapłani szybko wyrazili swoje silne pragnienie dołączenia do tej inicjatywy i zostali przyjęci jako członkowie ICAB.

18 października 1947 roku powstał Kościół Katolicki Apostolski Wenezuelski. Dopiero 3 maja 1948 roku, w mieście Balboa w Strefie Kanału Panamskiego, Luis Fernando Castillo Méndez został konsekrowany na biskupa przez bp Carlosa Duarte Costa.

21 czerwca 1950 roku został wydany ze swojego kraju i udał się do Brazylii na prośbę samego bp Carlosa. Następnie, 18 lipca 1960 roku, Luis Fernando został mianowany biskupem nowej stolicy federalnej, Brasílii.

Dom Diamantino Augusto Pereira da Costa był laikiem, żonatym i ojcem. Został wyświęcony na kapłana, a 15 sierpnia 1954 roku został konsekrowany na pierwszego biskupa Recife.

29 czerwca 1955 roku konsekrowano również boliwijskiego kapłana Pedro Luiza Hernández. Wkrótce potem miały miejsce kolejne konsekracje, w tym konsekracja Dom Pedro Santos Silva 4 listopada 1956 roku oraz kapłana chilijskiego, Mons. Orlando Arce Moya, 30 listopada 1956 roku.

+ Dom Salomão Ferraz

Biskup Carlos Duarte Costa zmarł 26 marca 1961 roku w Rio de Janeiro, szesnaście lat po założeniu Narodowego Apostolskiego Kościoła Katolickiego w Brazylii.

Czuwanie przy trumnie Bp Carlosa Duarte Costa.

Życie biskupa Carlos Duarte Costa miało głęboko ewangeliczny charakter. Wyróżniało się oddaniem Najświętszej Marii Pannie i Eucharystii. Na adoracji Najświętszego Sakramentu spędzał codziennie kilka godzin. Dzięki temu wszyscy, którzy zwracali się do Trójjedynego Boga za jego wstawiennictwem, doświadczali błogosławieństw i cudów.

W uznaniu za wszystkie jego zasługi, biskup Carlos został wyniesiony na ołtarze przez episkopat Kościoła Narodowego w dniach 4-6 lipca 1970 roku. Uroczystość miała miejsce przy ulicy Couto 54 w dzielnicy Penha w Rio de Janeiro, a nadano mu tytuł "Święty Carlos z Brazylii".

Wspomnienie liturgiczne świętego Carlosa Duarte Costa obchodzimy 26 marca.

